

שימשון

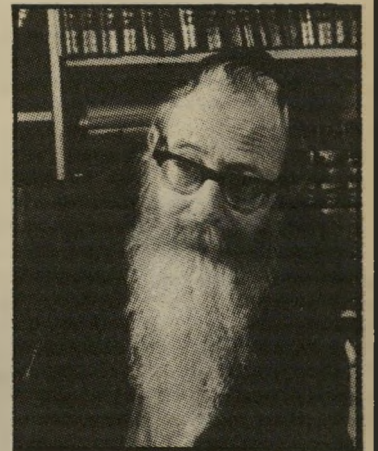
הבריון

אין זו החדשה האחרונה: רודי המלך היה, בצעירותו, ליסטים שגבה דמי-חסות.

מי שרוצה, יכול להחמייר בפסקדין זה. כנכרו משאל המלך, אסף סביבו רודי המלך כנפויה של פושעים נמלטים, אנשים מרי נפש שברחו מנושיותם. באותה עת גם היה קווילינג, ששירת את האויב הפלישתי נגד עמו שלו. אחרי שנהרג שאול, כאשר שלטו הפלישתים המנצחים בארץ, מינו את רודי כנשיא כמלך של מדינת-החסות הישראלית. רק אחרי-כך הפך לגיבור לאומי.

מי אומר זאת? התנ"ך. צריכים רק לדעת לקרוא.

משה רבנו לא היה מנהיג עממי. הוא היה אציל, שהתייחס אל העם כאל חבורה של ילדים מפגרים. הוא היה עריץ, רודן ושתלטן. הוא היה גם מחוקק אדיר ומנהיג היסטורי. לדעת רבים, לא היה אלא נסיך מצרי, בן

הרב שטיינזולץ קורבן במלחמה

בלתי-חוקי של בת-פרעה, שמרד בפרעה-סבא ולקח עימו חבורת-עבדים למיזב, כדי לעי שותה לעם.

יצחק אבינו? סתם איש חלשלוש, בנו של אברהם הגדול, עבד נרצע לאשתו ריבקה, אשה חזקת-אופי שעשתו בו כרצונו. כך גם שרישרה החותנת, מכשפה לאקטנה, שכפי תה על אברהם טוביה-את גירוש בנר-בכורו, ישמעאל, והפקרתו בלב המיזב הצוחה. את התוצאות אנתנו אוכלים עד היום.

שימשון הגיבור היה אולי גיבור, אך לא לטובת הישראלים. יתכן שלא היה ישראלי כלל. הוא חי בין הפלישתים, בילה ישראל, והעסק עם נשותיהם, חד להם חידות וכליה בהם את זעמו, עד שתפסו אותו בתחבולות. לדעת יגאל ירון, שמשורר לא היה כלל ישראלי, אלא פלישתי טהור. רידן סבר כי כל שבת דן היה פלישתי, דבר ההופך גם את תל-אביב לעיר פלישתית. אין זה פלא שר-מותו של שימשון רומה הרבה יותר לזו של הרקולס היווני מאשר לזו של גיבור ישראלי מן המניין.

כל זה ניתן ללמוד מן התנ"ך. כי התנ"ך, ספר אדיר-ממדים ורבי-כרבים, מתאר את גיי בוריו בצבעים אנושיים. אין הם בני-אלים, אלא בני-אדם בשר-ורם.

אמנם, אילו היה מישוה אומר את הבריים האלה בכיתה של בית-ספר ישראלי, רדיו או חילוני, היו מגרשים אותו כבנוש-פנים, אחרי שהמנהלת היתה לוקה בשכר-הלב. ואם היה אלהת אלא אומר זאת רב, גדול-בתורה, על אחר כמה וכמה. רודי המלך היה עריץ אחד שאמר דברים מסוג זה הוא עדין שטיינזולץ, גדול-בתורה וידיו של הכני מרוב-אביץ. בשבוע, כאיתור של כמה שנים, יורד עליו מלוא המחץ של חלק מן המימסד ההררי. לרבים זה הזכיר את פרשת סלמאן רושדי,

הסופר ההודי-מוסלמי-כריטי שהעז לכלול בספרו פסוק השטן כמה דברים שפגעו בר-גשות המוסלמים. האיית-אללה רוח-אללה חומייני, נישמתו עדו, דו אותו למות. עדי היום מתחבא רושדי, יחד עם אשתו, ואינו ישן שני לילות רצופים באותה המיטה.

עדין שטיינזולץ לא נידון למוות. האיית-אללה אליעזר שך לא גזר עליו חנק או סקילה. שטיינזולץ רק הואשם פומבית בפירסום דיברי כפירה. ספריו — החרוז המבודא, דמויות מן המיקרא ונשים במיקרא — נידונו לקבורה. שטיינזולץ עצמו, כמו רושדי, היכה על חטא, הורה בשגיאותיו כנפשו ומקובל כסין ובקש להחזיר לו את כל ספריו, כדי שיוכל לנגוס. זה לא קרה בימי-חינו. זה קרה ביש"ר ראל, 1989.

שטיינזולץ נפל קורבן למלחמה בין הר-בנים — אך מי אומר שזה לא קרה גם לרושדי, שמלחמת האיית-אללה באיית-אללה התנהלה על גבו? סכר-הכל ביקש ה- איש העדין לקרב את הדת לציבור החילוני, ולדבר אליו בנועם.

לכן תיאר את דמויות התנ"ך כפי שמחברי התנ"ך עצמו הציגו אותן, ולא כפי שהן מתו-ארות על-ידי שטיפת-המוח הרתית המקור-בלת. לכן אמר מה שכל אחד יודע: שהתלמוד לא תם והושלם. התורה שבעל-פה הולכת

רודי המלך (קלאום סלוטר, 1400) ודבורה הנביאה צמאת-דם

ומתפתחת במשך הדורות, בשקט ובהדרגה — כפי שצריך להיות.

פרשת-שטיינזולץ היא סקנדל בין הדתיים לבין עצמם. היא לא שעוריה בין הדתיים. ובין הציבור הישראלי החילוני, ההומאניסטי-ציבור זה אינו זקוק לרב גדול-בתורה, כדי להבין את התנ"ך. התנ"ך, יצירת-ספרות ויי צירת-חברות, היא המורשת המשותפת של כולנו, של כל דוברי-העברית, של כל מי שולג בתחום היהדות, של כל האנושות כולה. כל אחר יכול לקרוא בו ולהתרשם מן התי-אורים הנהדרים של גיבוריו.

שימשון הביריון, רודי השודר, דבורה צמי-את-הדם, ריבקה הרמאית — כל אלה שייכים לציבור הרמות של עמי-ישראל כולו. כל אחד יכול לתאר אותן לעצמו כאוות-נפשו — ואין איש זקוק לשם כך לרבנים ערינים וגסים, ובוודאי לא לאיית-אללה יהודי.

\$ 1000 ליום

(המשך מעמוד 40)

מחוץ לתחום ישראל הרי שהמישרד הרשום היה למעשה בחו"ל, ולכן גם החברה היא חברה זרה.

טענות של פפושדו ושופניו, מוכרת כבר בהקשר לוויכוח שהוא ניהל לפני חודשים אחרים עם מטה-הכנסה (ראה מילגרת). גם שם הוא טען שהחברה, שהיתה בעלת המלון, היא תושבת-חוץ, משום שהבוררים החליטו שטא-בה נמצאת מחוץ לישראל. אנו שיכנעו עורכי-הדין של פפושדו את מטה-הכנסה לקבל את עמדתם, וכך נמכר המלון מבלי שאוצרי-המדינה יקבל את חלקו, שנאמד בכ"5 מיליון דולר.

בעניין חוק הפיקוח על המטבע מסתבר שעורכי-הדין של פפושדו לא הצליחו לשכנע את בנק ישראל. המפקח-על-המטבע-חוץ הח-ליט להיכנס לדיון מישפטי בסוגיה. אחד הבררים המרכזיים שעשה היה לפנות למנו המישפטי של של ישראל ולבקש ממנו חוות-דעת מלומדת, שלפיה עולה כי אין לראות בחברת מועדון הים האדום חברת-חוץ, אלא חברה ישראלית לטה דבר.

מסתבר כי לפי פקודת מטה-הכנסה הח-רה נחשבת חברת-החוץ, בעוד שלפי חוק ה-פיקוח על המטבע היא נחשבת חברה ישרא-לית.

בחוות-הדעת שהגיש היועץ המישפטי לבנק ישראל נאמר כי לא יכול להיות מצב שבו לחברה ישראלית יש מישרד רשום בחו"ל, משום שאין מציאות מישפטית כזו. חברת מועדון הים האדום, כך נקבע באופן ח-רמי-שמעי, איננה חברת-חוץ.

ל כאורה, ניתן היה לצפות מבוק ישראל כי מייד אחרי קבלת חוות-הדעת יורה לפפושדו ולחברה להעביר מייד את 30 מיליון הדולר לארץ. תחת זאת החל להתנהל משאומתן בין הצדדים, שבמהלכו ביקשו אנשי החברה להתיר להם להחזיק מטבע-חוץ נוסף בחו"ל, מעבר לשיבעת מיליון הדולר שכבר אושרו.

עורכי-הדין עברו, שייצג בעניין זה את פפושדו, טען בתוקף כי למרות חוות-הדעת של עורכי-הדין הרצבג, בהחלט יש מקום לדעתו שיש לראות בחברה חברת-חוץ. עוד אמר עורכי-הדין עברון: הגושא הזה איננו ח-רמי-שמעי. בהחלט יש חילוקי-דעות בסוגיה זו.

גורם בכיר בחברה סיפר מדוע היה לחברה כל כך חשוב להתקע על הנקודה הזו בשטא-ומתן עם בנק ישראל: "כשיש לך 37 מיליון דולר בחוץ, אתה מבקש להשקיע חלק מזה בחו"ל. מה זה מבקש — מתחנן. מתחנן לשמור על כמה שיותר כסף בחו"ל, כי בארץ אתה לא יכול לעשות עם זה כלום. היו לנו ויכוחים עם בנק ישראל, אבל בסוף השגנו מה שרצינו, וכולם מרוצים".

ואכן, בשבוע שעבר גילה המפקח-על-מטבע-חוץ הבנה בלתי-ירגילה, והוציא לחברה היתר חדש: מותר לה להשאיר 15 מיליון דולר בחו"ל (תוספת של 8 מיליון) עד לסוף 1990, לצורך קיום החייבויות. בינתיים אין לחברה אישור להשקעה כלשהי של הכסף, בכל נושא. את יתרת הכסף, 22 מיליון דולר, החברה נדרשה להעביר לישראל עד סוף אוגוסט.

נואט שהחברה אכן מתכוונת להעביר את רוב הכסף עד לסוף החודש, אולם לא בטוח כי היא תצליח לעמוד בכך. מספר גורם בכיר בחברה: "את הכסף הפקדנו כשווייץ כפיק-דונות סגורים, כדי שביא לנו ריבית מקסי-מלית. בכל פיקדון יש כחמישה מיליון דולר, וזאת כדי שאם נצטרך כסף — לא נאלץ לפוצץ פיקדון גדול.

"אנחנו מתכוונים לשחרר בימים הקרובים כמה פיקדונות, אבל לא בטוח שנצליח להעביר את הכסף עד סוף החודש. הפיקדון האחרון נפתח ב"2 בפסטימבר, שיוצא יום שבת. אחר כך, כיו שבנק ישראל החליט ביום-סגורים, כך שחכסא יגיע לארץ רק ביום השני, ה"4 בפסטימבר. הסכרנו לבנק ישראל שאם אנתנו פותחים את הפיקדון לפני הזמן, ואנתנו סתם שורפים הכנסות."

(המשך מעמוד 47)

כחברת ישראלית מחליטה באופן ח-רצדי על חודש מסויים משיבעת חודשי המיבע כחודש הזכיות, מבלי לידע את ציבור-הלקר-חות מהו אותו חודש? לא ברור.

מה ייעשה בלקוחות שקנו בסכומים של עשרות אלפי שקלים, הרבה מעבר לסכום 7000 השקלים, אך עשו זאת לאחר אותו חר-דש מיסטורי, שבו חולקו הזכיות? אם מדובר על סכומי זכיות הגבוהים ביותר, וכבר לא מדובר על הזכיות שגיגעו לסכום, כי אז צריך לחכות לתאריך ה-31.10.89, מועד סיום המיבע, ורק אז לחלק את הכרטיסים, אך לא כך הוא.

בכל זאת הגרלה

ב תאריך 17.7.89 התפרסמה מודעת-עמוד במוסף של מעריב. המודעה דיברה על 2000 כרטיסי-חנינם לאירופה לכיוון אחד על חשבון ישראלים. באותיות קטנות יותר נכתב: 1000 כרטיסי-טיסה ללונדון-ישראל-אירופה על חשבון ישראלים כבר הוענקו לראשונים שהגיעו לסכומי-הקנייה הגבוהים ביותר שמעל 7000 ש"ח. עכשיו גם מי ש יגיע ל-70,000 שקלים כבר לא יוכל לזכות למרות שדובר על הסכומים הגבוהים יותר.

ואולי הכוונה היא כי חברת ישראלים תמתין לחלוקת כרטיסי-הטיסה עד שיצטברו 3000 לקוחות שעברו את סכום הקניות הנדרש ורק אז תקבע את הזוכים. מה יעשו במיקרה כזה הלקוחות שבחודש המיבע ה-ראשון קנו בסכום של 7000 שקלים, אך בחר-דשים הבאים לא התשמשו יותר בכרטיס? לפי כללי-המישחק הראשונים היה עליהם לזכות, אך אם הקביעה נעשית רק כמה חודשים לא-חר מכן, ולפי סכומי-קנייה הגבוהים מ-7000 שקלים, הרי שקיים סיכוי שיוכו רק במחצית כרטיס או שלא יזכו כלל. וזהו כבר הגרלה. בתאריך האמור כבר לא נותרו 2000 כר-טיסי-טיסה לכיוון אחד. בתחילת חודש יולי קיבלו רבים מלקוחות ישראלים הרעה, נוסף על הדיווח על קנייתם בחודש יוני, כי זכו בחצי-כרטיס על חשבון ישראלים.

בשבוע שעבר, בתאריך 9.8.89, פורסמה מודעה בידעויות אחרונות. כותרת המודעה — "ישראלים נותן לך חו"ל בחנחה". בתחתית המודעה נכתב באותיות קטנות: "סיסות יש-ראכרט לחו"ל ממריאות. 3000 איש כבר זכו בחו"ל על חשבון ישראלים". ואולי זוהי רר-כה של ישראלים להודיע לציבור לקוחותיה על סיום מיבע הענק, כפי שהתחייבה לעי-שות בתקנון המיבע. ישראלים תהיה רש-אית להאריך את תקופת המיבע או לקצרה, והודעה על כך תפורסם בשני עיתונים יר-מיים.

אולי. בכל מיקרה, כבר נמכרו כל הכרטי-סים, ואין מה לרוץ ולהשתמש בכרטיסיה-אשראי.

שאלנו את דובר חברת ישראלים איך ייתכן כי במודעה הראשונה פורסמו כללים מסוימים, ובמשך המיבע, כשבויעים לאחר מכן, שונן מדובר על כרטיס נוסף. איך קורה שבאותה חוברת פירסומת מצר-יינים כללי-השתתפות שונים בעמודים הרא-שונים, לעומת עמודי-התקנון, הנמצאים בסוף החוברת?

אם אכן מלכתחילה היתה הכוונה לצבורים סכומים הגבוהים מ-7000 שקלים, מדוע לא נאמר על כך דבר במודעה הראשונה?

אם אכן מדובר על כרטיס נוסף, נשאלת השאלה לסכומים הגבוהים ביותר, נשאלת השאלה מתי, לאיוו תקופת-זמן מתייחסים הסכומים? הרי כדי לקבוע את הגבוהים ביותר חייבים לחכות לתאריך סיום המיבע. איך יכולים להיות 1000 ראשונים בעלי סכומי קניות הגבוהים ביותר, האם לא קיימת סתירה בין שני התנאים?

מהו אותו חודש שבו תקבע חלוקת הד-כיות? מה פירוש "מבלי להתייחס לחודש ה-קודם ולחודש שלאחריו"?

מהו אותו סכום גבוה ביותר? האם יש תיק-רה כלשהי. ואמת כפירסום, בהיחסים?